

СІЧОВИЙ КЛИЧ

СІЧЕН CALL

УСЕ ДЛЯ УКРАЇНИ
А УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!

Ukrainian-American Monthly
ОРГАН ОРГАНІЗАЦІ ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧИ В АМЕРИЦІ

LOYALTY TO AMERICA
DEVOTION TO UKRAINE!

Vol. III.

New York, N. Y., April, 1938

No. 4.

За Українську Національну Політику! Власними Силами Будуймо Рідну Школу!

Від Редакції Ми одержали вістку від нашого приятеля з Європи, що в кінці квітня цього року завітає до Сполучених Держав Америки відомий соціолог і націолог, професор Українського Технічно-Господарського Інституту в Подєбрадах (Чехословачина), Голова Товариства Прихильників Української Господарської Академії, яке матеріально підпирає цей Інститут, проф. О. Бочковський. Метою його подорожі є ознайомлення українського суспільства за океаном з працею Технічно-Господарського Інституту, нашої національної Високої Школи, а водночас набуття матеріальних засобів для підтримки цієї нашої високої школи на шляху її праці й розвитку. З нагоди цього подаємо до відома нашого суспільства за океаном інформації про цю школу й її чинність.

С. Фік

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКИЙ ІНСТИТУТ

В 1922 р. 16. травня за матеріальною допомогою чеських урядових чинників з ініціативи Українського Громадського Комітету в Чехословачині (на чолі якої стояв Микита Шаповал) була заснована як висока школа взірця Політехніки — Українська Господарська Академія з осідком в Подєбрадах, серці Чехословачини. Скупивши коло себе поважне число українських наукових сил і фахівців, Українська Господарська Академія незаперечно відіграла в українському культурному житті величезну позитивну роль, яка буде занесена на сторінки історії української культури. За час своєї чинності, — від 1922. р. до кінця 1932. року, — себто до часу виникнення Українського Технічно - Господарського Інституту, як спадкоємця її, Українська Господарська Академія випустила з-під свого даху понад 600 інженерів різних фахів: економістів, кооператорів, статистиків, банківців, промисловців, освічених працівників в ділянках самоуправи, агрономів, лісівників, хеміків (різних спеціалізацій), гідротехніків, землемірів, будівничих і т. д. Багато з тих інженерів повернулося на рідні землі, де зараз займають поважні місця. Так саме й з тих, що залишилися на еміграції, значна частина з них, не дивлячись на дуже несприятливі умови щодо влаштування, все своїм знанням зуміли конкурувати з місцевими фахівцями й теж повлаштувалися, як не всі, то певна кількість, по своїх фахах.

Перед Української Господарської Академією були перспективи, що пощастить її зберегти до часу, коли можна буде її перевести на рідні землі. Та в 1929 політична конюнктура в Чехословачині змінилася не на користь української справи й Українській Господарській Академії було відмовлено в дозволі далі переводити впис студентів. Довелося по волі її ліквідувати...

Перед випуском останнього прийому студентів повстало питання, яким чином зберегти чинною Академію наколи й не такому вигляді, як зараз, то все ж, щоб вона могла продовжувати свою працю в поширенню й піднесенню технічної освіти? Ось тоді з ініціативи декількох людей виникла думка заснувати Український Технічно-Господарський Інститут, основу для майбутньої Національної Політехніки. До вибору позаочної системи навчання спричинилися в першу чергу матеріальні труднощі, але головне промовляло за цю систему те, що вона улегшувала користання цією школою незможним верствам українського суспільства як на рідних землях, так і на еміграції взагалі, де б вона не перебувала, як також давало можливість набуття чи поглиблення своїх знань тій частині українського суспільства, що привязана є до праці й з неї живе.

Матеріальну базу, — на перший час для заснування, а в дальшому сталого поширення чинності Інституту, ініціатори його розклали на українське суспільство за гаслом "власними національними силами й коштами будувати Національну Політехніку". Для цього було закладено Товариство Прихильників Української Господарської Академії, яке має на меті цей Інститут в сприятливий момент перенести на рідну землю, відновивши знову під Господарською Академією її традиції. До того часу це товариство взяло на себе матеріальну підтримку Українського Технічно - Господарського Інституту: сподкоємця Української Господарської Академії, а в майбутньому ту основу, на якій буде покликана до життя Українська Господарська Академія.

Треба з приємністю констатувати, що українське суспільство, хоч і не в значній кількості, а все ж зрозуміло вагу такої школи й щиро відгукувалося на заклик Т-ва вступати в члени Т-ва й матеріально підтримати цю ідею. Особливо відгукувалося еміграція яка, сама перебуваючи

в тяжких матеріальних умовах, щедро несла цеглини на будову цієї школи. На жаль, українські землі, хоч і визнали конечну потребу в існуванні такої школи, проте більше виявили, так би мовити, моральної підтримки, аніж матеріальної...

Хоч як щедро підтримало українське суспільство, головню еміграція, цю школу, але на початку тих зібраних коштів було замало, щоб належно широко розвинути чинність Українського Технічно - Господарського Інституту. Довелося намічений широкий плян поширення Інституту звузити до матеріальних можливостей і вде в дальшому поволі з великою жертвенністю лекторського персоналу, який віддав безкоштовно свою працю Інституту, обмежившись невеликою допомогою, що персонально, як наукові працівники діставали від чеського уряду. Так само й адміністративний апарат віддав усі свої сили на розбудову дорогої їм школи, обмежуючись дуже мізерною оплатою своєї праці. Всі вони були свідомі взятого на себе обов'язку й конечности за всяку ціну зміцнювати ґрунт під будовою власної національної високої технічно-господарської школи, що живе вже не на ласці чужинця, хочби як він прихильно ставився до нас, а на міцних основах, які створені власними українськими силами — матеріальною допомогою українського народу. І не дивлячись на злидні, щиро й з запалом віддавали свої сили тій школі.

І їх праця, як і жертви українського суспільства, намарно не пішли... Сьогодні Український Технічно-Господарський Інститут обернувся в міцну фортецю української культури, фортецю, якій не страшні жадні ворожі українським змаганням за ліпше майбутнє чинники. Бо ця школа утримується власними національними коштами і доля її існування залежить від волі власного народу й його жертвенности.

За 5 років свого існування при всіх несприятливих умовах, а особливо коли взяти на увагу, що інститут цілий час не розпоряджав відповідними матеріальними засобами, які б дали йому в повні перевести в життя намічений плян, все ж він зробив дуже багато. Насьогодні в цьому функціонує високошкільний Економічно-Кооперативний Відділ з двома підвідділами — банково-промисловим і кооперативним, Висока Школа Політичних Наук, Високі Курси Громадської Агрономії: Тех-

нікум сільсько - господарської промисловости, вищі курси Українознавства, однорічні ручні Бухгалтерії, які намічається поширити на дворічні й тим дати студіюючим ці курси, бути ознайомленими з бухгалтерською працею в усіх ділянках господарського життя. Інститут звернув увагу й на конечну потребу дати українському суспільству опанувати світові мови й для того відкрив курси англійської, французької й німецької мов. Намічалось відкрити курси й інших деяких чужих мов, щоб тим дати українському суспільству можливість ознайомлюватися з добутками чужих культур не за допомогою перекладів в чужих мовах та особливо в мовах сьгоднішніх володарів українських земель, а безпосередньо в оригіналах. На жаль, брак відповідних коштів перешкодив здійсненню цього й ця справа покищо залишається в проекті. Для окремих спеціалізацій для поширення своїх знань УТГІ відкрив коротко-термінові курси Пасічництва загального, Американського промислового Пасічництва, Садівництва, Консервацій та технічного перероблення садівини й городини, Оброблення Шкіри, Практичного Милуварства, Радіотехніки, Практичної Фотографії, Теореті Музики, Приступлено до відкриття курсів журналістики, а крім того намічено ще дуже багато курсів, відкриття яких відкладається до часу, коли Товариство Прихильників Української Господарської Академії зможе в відповідні й висоті субсидіювати Інститут.

Насьогодні Інститут обслуговує понад 900 студіюючих, з яких деякі студіюють дві й більше ділянки в УТГІ, через те число вписів є значно більше. Деякі вже успішно покінчили свої студії й працюють по набутому фаху. Щодо походження, то найбільше студіюючих є з західних українських земель (85.8%), з східних — 11.2% і народжених поза українськими землями лише 3%. З народжених на західних українських землях лише 78% перебуває тепер на рідних землях, а решта на еміграції. Таким чином української еміграції серед студіюючих в УТГІ є 24% цілого числа студіюючих. Щодо вікового складу студентства, то найбільшою групою є студентство віком 21—25 років (34.2%), за нею група 26—30 років (21.5%). Отже студентство віком 21—30 років складає більше половини цілого числа (Продовження на 8 сторінці)

ВЖЕ НЕДОВГО

(Продовження)

Свою "революційну" працю Сенік по обняттю диктатури в ОУН, як і треба було сподіватися, інтенсифікацією збірок "на національну революційну працю" (не надармо ж його в організації називали "фінансовий геній", а дехто щиріше — "фінансовий спекулянт"!)). Зараз же відіхав за океан, а для підсилки собі захопив ген. Курмановича... Але який не спец в таких справах Сенік та його несподівано для нього зустріла невдача. Тай невидно... Бо одержати тяжко запрацьований гріш від патріотичного українського емігранта, то треба не словами, а ділами довести, що ця боротьба на рідних землях провадиться й то провадиться як раз тими, що збирають, та що зібрані гроші йдуть на визвольну ціль. Націоналістична преса з наказу Сеніка переповнена закликами "жертуйте на визвольну боротьбу!" Де ж та визвольна й революційна боротьба? Чи може вона є в отих рільничих страйках, що організуються польськими людовцями під гаслом "за добро польського й українського хлопа"? Чи може Сенік і спілка відносять до своєї "революційної праці" оті саботажового характеру акти, які ще й тепер відбуваються на окупованих українських землях? Націоналістична преса зручно іреларовано подає вістки про подібні події чи процеси. Подає так, щоб в української суспільності утворювалася уява, що все це відбувається з ініціативи й за вказівками Проводу чи його відпоручників... Це ж звичайнісінька спекуляція тим, що зрозуміло поза Проводом і навіть в розріз його сучасної політики, диктованої чужою державою! всі тепершні саботажові акти наприклад в Краю відбуваються лише під впливом тих тяжких умов, в яких перебуває там наш нарід і він з власної волі, без якогобудь керівництва, яке оті зриви усистематизувало й нормувало в струнку систему й перебало на себе керівництво ними, виконує ці акти... Я категорично тверджу, що маючи полішені самим собі й відпоручники краєві проводу, за винятком часів бл. п. так немілого Сенікові сот. Головинського чи Бандери, не мали ані стиків, ані впливів на маси й не вміли опанувати ними. Вони вміли лише піддужувати розбурхану масу, а коли маса ставала до чину, залишили її на власну волю без керми. В свій час докладніше освітлю оту "революційну працю" наставників Сеніка (бо Провід та чільні члени боевого реферату робили "революційну" лише по закордонних каварнях!), а поки що скажу, що всяке юте привласнювання на свій рахунок, щоб збити моральний і матеріальний капітал, є нахабне "загрібання жару чужими руками"... Нехай, наприклад, відповідь Сенік на сторінках преси, що стало на перешкоді ще в 1932 р. щодо організації рільничих страйків? Я категорично тверджу, що Провід в ім'я ласки з панського столу одної чужої держави зр'явся якоїбудь революційної боротьби на окупованих західних українських землях...

Сьогодні п. Сенікові в посиленню збіркової акції не допоможе притягнення найбільших авторитетів... Не допоможе, бо вже й звичайне українське громадянство почало як не усвідомлювати кому й на що йдуть їхні тяжко запрацьовані гроші...

Але треба щиро признати, що Сенік справді талановитий махер щодо "вищомповування" так йому потрібних від українського громадянства грошей!!

Усвідомивши собі по невдачах, що далі вже не пощастить з належної міри витягувати з патріотичного й жертвенного українського громадянства грошей на "національно-революційну боротьбу", він винайшов новий засід — збірку грошей на закуп для втікачів санаторії чи захоронку... Справді диявольськи талановита людина отой Сенік!!... І ось з його наказу й вказівками націоналістична преса розпочала акцію пропаганди цього "винаходу" сеніківського...

Ніхто не заперечить в конечній необхідності врешті заопікуватися отими нещасними жертвами національної боротьби. Людсьми, що щиро, завзято й віддано несли найдорожче, що має людина — своє життя на вітар батьківщини. Лише той, хто сам перейшов той хресний шлях, або близько стикався з життям тих нещасних людей, залишених на ласку долі, часто без документів, під азгрозою кожної хвилини бути арештованому й як не виданому окупантові української землі, то віддаленого поза межі держави, де він приховався й знову опинитися в другій державі в арешті, а там в третій. І так впродовж довгихдовгих років... А вже про голодування, почіваю в осінній час під відкритим небом, в стужі, голодний, перемерзлий... Щілковито залишений на самого себе... Декому всміхається щастя, що знайдеться якийсь українець патріот (але це не є хто з проводу чи його поплечників!), котрий притулює у себе на деякий час, пагадує, а то й одягне. Але не всім щастить це... А провід ОУН? У нього одна стала відповідь на прохання заопікуватися хоч тимчасово й уможливити якомсь більш-менш людяно улаштувати збігцеві емігранське життя: "Пане товаришу, Провід не має грошей. Ми самі голодуємо". Який безличний цинизм!! "Ми голодуємо"... А в той же час не вилазять з каварень, роблячи там "революцію", інколи з ославою українського імя (може пане Сенік дещо пригадаєте з певних подій в Відні?), імя українського революціонера! Такий захоп конечно потрібний. Він дасть можливість втікачеві знайти тимчасове приміщення, аж поки пощастить йому легалізувати своє перебування на еміграції й знайти якусь працю, щоб вижити себе...

Але цю працю не сміється доручати панам Сенікам. Для цього мусить бути складений Громадський Комітет, який перебрав би на себе переведення в життя зі спекулятивних міркувань так щасливо висуненої Сеніком думки... Бо гроші в руках Сеніків все одно не підуть як і раніше зібрані гроші на визначену ціль... Але той комітет мусить бути

не витвором Сеніка, а складений самими жертводавцями...

В звязку висунення Сеніком цієї думки виринає запитання: чому саме він цю думку висунув лише в 1937 році, якраз в час, коли ОУН валиться, а збірки починають сходити на пси? Хіба раніше не відчувала в ньому потреби? Чи може не було людей якими мусів би сам Провід заопікуватися з тих пожертв, що видурював у жертвенного українця цілий час, а не перекладати аж тепер це знову на жертвенність громадянства? Коли б раніше про це подумали пані Сеніки, то може не було самогубств Шиманських, не було б того, що боевик з розпуки, що опинився в жахливому положенню гірш загнаного пса, волів скорше повернути до Краю й наразити себе на довічне в'язницю (хоч правду кажучи багато було випадків, коли провід, щоб спекатися "тягарю" самосвідомо відправляв таких збігців в порядку карності членської начебто на працю, а властиво на в'язницю, аби лише не ділитися з ними хоч — мизерному розмірі пайкою видурених від громадянства грошей!). Не вішалися б члени ОУН з розпуки, не бачучи іншого виходу в якому опинилися через дурну політику й керівництво своїх вождів, будучи батьками малолітніх дітей... Не тинялись б довгими роками з держави до держави, не сиділи б місяцями по в'язницях за нелегальний персхід границі...

Припущення, як відповідь, є одне. Відчуваючи, що під ногами "вождів" горить уже земля й примара опинитися колись може не в кращому положенні від жертв своєї "революційної" праці, вони хочуть заздалегідь збудувати собі затишок для відпочинку "по тяжкій революційній праці"... А може... цей затишок буде будуватися в кишнях "вождів"...

Вже не довго... Вже не довго залишилося панам Сенікам спекулювати людським патріотизмом і жертвенністю. Вже не довго їм для збит-

тя матеріального для себе капіталу посилати людей на смерть, спекулювати святим для кожного українця патріота іменами, як бл. п. Головинський, зненавидженого Сеніком на свою правдивість і чесність, за те що повстав проти втягування членів в шпигунську працю, з якої користь мали лише Сеніки, Ярі іспілка, що тими відомостями гандлювали між ворожими до Польщі державами. Панів Сеніків уже українське суспільство, а особливо активне в Краю членство вже пізнало й їх чекає політична з неславою смерть, що невдовзі для них остаточно прийде.

М. Королишин
боевик О. У. Н.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Подаємо до відома всім читачам Січового Клича, що ми будемо змушені залерестати його видавання тому, що нема грошей на дальше видавання. Тільки НЕГАЙНА піддержка вдержить дальшу появу Січового Клича.

Січовий Клич видавався тільки за гроші його передплатників, симпатиків і читачів, а інших фондів у нас нема. Цим відносимось до всего українського громадянства прийти з поміччю своему видавництву.

МОЛОДИМ СІЧОВИКАМ

Хоч життя щоденне наше
Переходить серед мук,
Ми однак живем, міцніем,
Не впускаєм своїх рук.

Йдемо, як йшли, шляхом до ціли,
З вірою у кращій час,
Хоч кайдани, тюрми, муки
Де не глянем біля нас.
Не зважаємо на те:
Може смерть котрого йде,
Бо бажаємо борні
за юні крапці ділі.

Хоч лютеє грізний ворог,
В нас кріпшає воля — чин,
Ми тоді ще більш бадьорі
Йдемо завзято, як один.

Микола Загірний

Нью Йорк.

НАМ ПОРА!!!

ВИШЛІТЬ СВОІХ ПРЕДСТАВНИКІВ НА

ВІЧЕ-ЗБОРИ

В СПРАВІ ЗАЛІЗНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ

до Українського Народного Дому
217-219 East Sixth Street, New York, N. Y.

в Неділю, дня 15-го Травня 1938. року

на 2:30 год. попол. на великій залі

Комісія Залізного Фонду України
при Гол. Команді ОЧС.

З днем Христового Воскресення шлемо гарячі січові побажання всім Членам О. Ч. С., поодиноким Окр. і Сот. Командам та всему Українському Громадянству.

ГОЛОВНА КОМАНДА О. Ч. С.

З днем Христового Воскресення вітаємо всіх передплатників, читачів і одиодумців Січового Клича.

Христос Воскрес — Воскресне Україна!

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ.

З Діяльності Сотень О.Ч.С.

КОНВЕЙ, ПА.

Творім Одну Силу!

Дорогі Читачі Січового Клича!

Вже не раз я приготував дещо написати до нашого Січового Клича, але поки я не був вільний від щоденної праці, щоб піти між людей, у наші Сотні й ті місцевости, де ще нема зорганізованих Сотень, я не міг цього зробити. Досі праця шириться тут на добром фундаменті для нових Сотень, що будуть вкортці засновані. Тепер хочу написати дещо коротко про свою поїздку.

Де би я не пішов, то все насамперед чую, як наші промовці починають свої промови, що вони тішаться, що така гарна публіка зійшлася. Я стою збоку й думаю собі: я тішився б першим словом промовця, що нас так багато зійшло, коли б ще всі так **одного духа й одної організації**, коли б всі зійшлися і подали собі руки в любові та створили єдину сильну організацію, то ще більше тоді тішилися б наші брати на рідних землях. Та на жаль в нас так нема, ми ділимося на партії, а нема в нас любови до свого народу й самостійної держави, хоч так багато все про ті слова чуємо.

Ми повинні все пам'ятати, чому нам треба було лишати матір і батька, брата й сестру, свою рідну хату й рідну землю де ми родились і зросли, на тій нашій милій Україні? Чи наша мати Україна не мала місця для нас тільки для наших ворогів, наїзників московських і польських? Чи вона не мала досить землі для нас? Ні, мої дорогі читачі. Наша Україна мала досить місця і землі для нас, нашого народу, але що ми не мали гарної патріотичної любови й єдності між собою, ми не вірили своїм справедливим провідникам, що показували правдивий шлях до цілі. Ми віримо їм аж по смерті, як учителеві І. Франкові, що написав статтю в німецькій мові у віденському тижневику "Ді Зайт", ч. 151 і 152, 1897. р. про наш український народ у Галичині, як він живе, скільки землі посідає й числить сім мільонів душ.

Все є на нашій землі й є де жити, тільки не було справедливості й організацій, провідників справедливих, що попровадили б нарід як треба. Тому нашого народу є мільон двісті тисяч на еміграції в Америці й Канаді, не згадуючи про інші краї, та й нині є багато "провідників" в організаціях, але тільки за кривавий народний гріш. Коли наші провідники в Організації Чорноморської Січи працюють безплатно для народу, то такі "провідники" як Ляхович виступають проти них, бо чого даром працювати й показувати народові правдиву дорогу.

Я є певний, що багато наших читачів Січового Клича вже довідалися через яких "провідників" ми не маємо своєї держави, чого й через кого ми не втримали Львова, страшили Київ і пролили стільки гарячої стрілецької крові? Бо наші "провідники" трималися за руки з ворога-

ми, коли треба було вести нарід до перемоги.

Кличу вас, вірні читачі, ширіть ОЧС, ширіть Січовий Клич, бо це є наш меч, що прорубує наш правильний шлях до самостійної держави. Будьмо певні, що прийде скоро й для нас хвиля, коли нам треба буде встати щераз за свою державу. До того зриву треба залізної витревалости й впертости, щоб ніякі нещастя не змогли відстрашити нас від раз наміченої мети. А коли прийдеться нам упасти знеможеним на шляху до волі, то знову вставаймо й прямуймо далі, збираймо всі останки наших сил і ідім далі до святої цілі й таки конечно бажаної справи осягнемо. Станемо тоді вільніше віддихати на волі, у своїй хаті без чужих наїзників.

Український народе! Ставаймо в ряди ОЧС і творім одну могутню силу, щоб на голос братів з рідних земель ми могли твердо сказати: "Брати, ми вже готові йти з вами в бій проти ворогів нашого народу й проти наїзників на нашу рідну землю!" Тоді гукнемо: нехай живе Україна Самостійна Соборна й Вільна! Слава Україні!

Іван Лісовський,
Член 6. Сотні ОЧС.

ДІТРОЙТ, МИШ.

8. Сотня при Праці.

Дня 19. лютого 1938. р. відбулося Торжество і Концерт, як рівнож за-присяження старшин 8. Сотні ОЧС в Дітройт, Миш.

Концерт відбувся в Гілберт галі, на котрім хоч була дуже несприятлива погода, галя була майже заповнена гостями.

Програма концерту була виконана мандоліновою оркестрою, яка існує при 8. Сотні ОЧС в Дітройт.

Концерт отворив короткою промовою Окр. Ком. Петро Колберт, він передав привіт від Гол. Команди ОЧС, як рівнож привіт від Окр. Ком. з Пітсбурґу І. П. Федана. Привіт зівстав щиро прийнятий гостями, а до вступного слова Окр. Ком. Петро Колберт покликав Др. Я. Яціва з Віндзор, Канада.

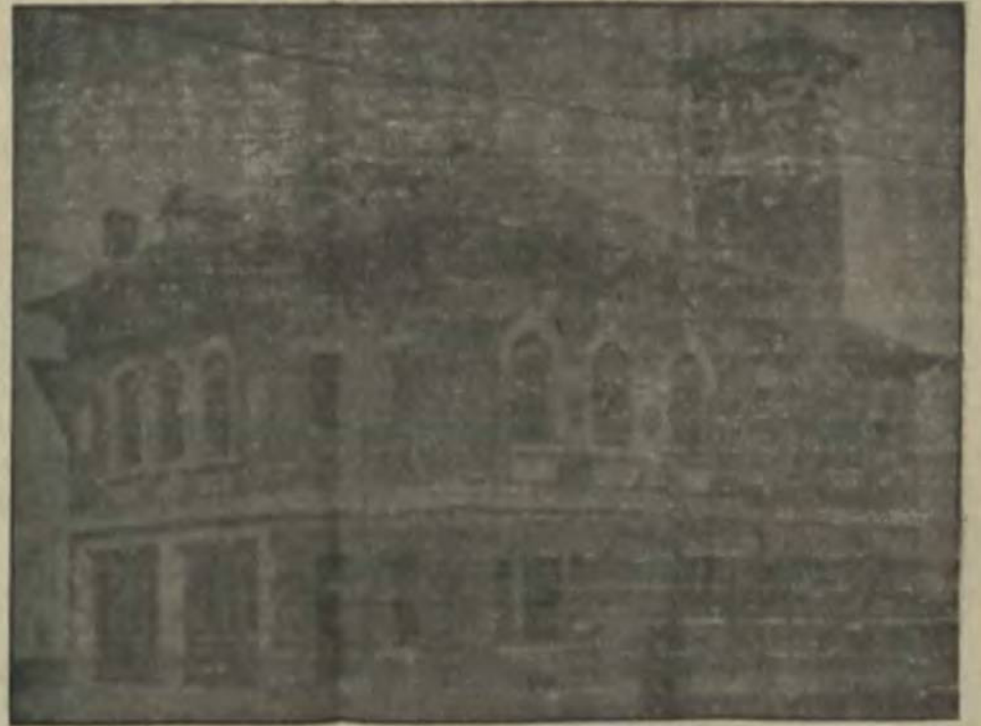
Др. Яців в своїм вступнім слові пояснив присутнім гостям про історію і розвиток ОЧС та її велике значіння тут на еміграції і закликав присутніх, щоби вступали в ряди ОЧС, та на кожнім кроці піддержували її морально і матеріально.

Першою точкою програми був виступ молодечої мандолінової оркестри під проводом М. Ф. Фербея, Сотенного 8. Сотні ОЧС на рік 1938.

Оркестра відіграла марш, уривок "Бандури" Давидовського, "Ой видно село". Новість була в тім, що мандоліністи грали і рівночасно співали українські пісні, за що публіка нагородила їх гарячими оплесками.

У другій точці виступила члениця мандолінової оркестри Ольга Політика, яка артистично виконала свій виступ.

В третій точці виступив Ш. П. Антошок з барітоновим сольом, я-

Будинок, який закупила від міста З. Сотня О. Ч. С. в Ньюарку, Н. Дж. Будинок цей буде вкортці перероблений та буде містити найбільшу залю для підприємств Українських Товариств. Будинок міститься при 18-ій евію і 12-ій вулиці.

кий відспівав першу пісню "Ой за-півив козак" з оперетки "Чорноморці", а другу пісню з опери "Запорожець за Дунаєм".

Далі танцюристи з мандолінової оркестри виконали кілька національних танків, в яких найліпше пописалися панночки Софія Михальчук і Наталя Андрусевич, дуже добре відтанцювала маленька танцюристка Наталя Сідоряк, яка дістала в нагороді бурю оплесків.

На закінчення концертної програми виступив Сотник кубанських козаків Я. Бебенко і в кубанських танках показав свої здібності.

До оркестри танків і співів асистувала п'яністка панна М. Андрусевич, за що Ком. 8. Сот. ОЧС складає їй щире й сердечне подяку.

Найважливішою вродістю відбулося за-присяження старшин 8. Сотні ОЧС на 1938. рік. Перед присягою відіграла оркестра січовий марш "Гей там на горі Січ йде", по чім наступило за-присяження старшин.

Присягою переводив Окр. Ком. ОЧС П. Колберт.

Команда 8. Сотні складається: М. Фербей, Сотенний; Заст. Іван Нагорняк, Рек. Секр. Ісає Драбик, Фін. Секр. Семеон Микитюк, Скарбник Анна Нагорняк, Контрольори: Іван Кінашук, Андрей Гловер і Дмитро Чембер.

Підчас присяги асистували деякі гості, за що Ком. 8. Сотні складає їм щире подяку.

Торжество закінчилося національним гимном *Ще не вмерла Україна*.

Ісає Драбик

ЕМБРИДЖ, ПА.

Коляда на поміч Рідному Краєві.

Як кожного року, так і тепер ходили по коляді Січовики: М. Венжовський, Т. Гебет, М. Фринькевич, С. Дністряни, М. Подоляк, Я. Гебет, М. Іваницький, Я. Мицак, В. Малецький, Вол. Гебет, Дм. Захтей, І. Мазур, М. Гебет. Жертву зложили по 1.00: П'єсадник міста П. Дж. Кол, адв. Е. Капуто, чіф А. Біреш, дир. Я. Дружницький, одітор В. Вуйцік, др. І. Процик, др. о. Н. Копачук, о. І. Сеньчук, В. Лазак, Т. Кульчицький, Ю. Сивий, І. Гось, Н. Жук, Ст. Федорко, М. Фринькевич, М. Венжовський,

П. Третяк, В. Сисин, Е. Роман, М. Мицак, І. Александер, Т. Кулян, І. Мельник, Я. Мицак, М. Цимбалак, Дм. Шимоняк, Т. Вагуряк, М. Ігас, В. Мельничук, ратерина Курч, І. Хлиста, Марія Годованець, Анастасія Жубровська, Ст. Войтович, В. Лех, Ст. Душкевич, Ст. Венярчик, Т. Войтечко, Я. Будзар, М. Скробалюк, Дідділ 276 У. Н. С., О. Прокоп, Г. Домінський, К. Садовий, П. Карбашевський, В. Голодюк, В. Шалігїда, С. Дністряни, мол., І. Волошин, Ст. Ткач, Г. Лазар, Пел. Сивий, М. Пиндяк, Я. Гомзяк, Н. Тиро, Л. Вальтер, П. Косарич, А. Грицковян, І. Пітула, І. Єрега, І. Бірців, О. Хлопак 75 ц.; по 50 ц.: І. Грись, Я. Лисяк, М. Папінчак, А. Хлиста, Т. Френкевич, Л. Зазвірський, В. Качур, Е. Жилько, Я. Яворський, М. Ощепок, Т. Гишак, Т. Хлиста, Я. Гадомський, Анна Бабяк, Мак. Кісь, М. *есновський, Пазя, Фецица, Маш. Фадомський, Ст. Кость, Т. Гринькевич, І. Глухий, Н. Олійник, М. Іваницький, Марія Мельник, В. Оковийський, І. Костик, Дм. Мельник, Ю. Ілашат, І. Яечник, П. Готовський, І. Манакевич, В. Кірин, Г. Клос, Ст. Белей, І. Мельник, Д. Гарбутяк, І. Мазур, М. Курилич, А. Шапля, Н. Ярош, Дм. Герга, В. Стурій, А. Мошора, відділ 161 У. Н. С., С. Дністряни, І. Ілцовський, В. Коваль, М. Бриньчак, В. Хомік, Катерина, Богой, Г. Фальтинич, Т. Гебет, М. Вуфінець, М. Тиро 40 ц.; по 25 ц.: Мар. Белей, І. Гарбінський, Т. Пушак, Пел. Свинка, І. Палазайдер, І. Фадомський, І. Кміт, І. Волошин, А. Пліш, І. Вітов, І. Корновський, П. Михалишин, М. Фук. Разом 91.90, розхід за машину 4.15, осталося 87.75, які розділено: на вигнанців з рідної землі, 25.00, на українських інвалідів 20.00, на рідну Школу 20.00, на бойовий фонд 15.00 на політичних в'язнів 7.75.

Всі гроші вислали через Головну Команду ОЧС.

Замітка: Повижча коляда з Ембридж, Па. була поміщена у "Свободі" з тим, що "редактори" боялися помістити, що всі гроші були переслані через Головну Команду ОЧС а не через т. зв. "Об'єднання". Чого боїтесь правди "редактори" "Свободи"?

Команда 6. Сотні ОЧС.

СІЧОВИЙ КЛИЧ

Орган Організації Чорноморської Січі

Виходить раз у місяці.

Редагує Редакційна Колегія.

Редакція за оголошення не відповідає;
рукописів не звертає.

THE SITCH CALL

Organ of the Chornomorska Sitch Organization
Published Monthly by
EDITORIAL COMMITTEE

Subscription: \$1.00 per year—Five cents a copy

Editorial and Administration Address:
P. O. Box 147, Station D.
New York, N. Y.

У Воскресення Христа

І знов у безконечній черзі зійде золоте сонце, пробудить світ і проголосить велику правду: "Христос Воскрес". І кине слова, що мов спасений голос ясної радості, як творчий клич нового життя, пролинуть над усіма просторами Соборної України. Залунають дзвони і рознесуть радісну вістку, що Назарей Христос, замучений катами, воскрес, доконавши побіди Життя над Смертю, Добро над Злом. **Воскрес Він, Його Віра і Наука.** Як великі божеські ніким незбагнені чудотворні слова ті, мов промінний символ животворної великої сили, великої побіди. Бо такої сили й побіди вимагали від Нього, Його страдале життя, Його смерть на хресті. І перемога Богочоловіка прийшла як побіда світла над тьмою, над вічним небуттям, як безсмертне знамя побіди, скропленої власною кров'ю. Бо шлях Його ідей вів крізь терня і муки, крізь поневолення і страждання, аж на криваву Голгофту. Але впали відвічні людські закони, заломились обчислення людського розуму, прийшлося їм змиритися з могутньою сталевою вірою у святість голошених правд. І не допомогла оружна сторожа кровопійців, не вдержалася гранітна скала, бо проти їх зявилося світло й могутність Слова й Правди.

Спогад про шлях життя-боротьби Богочоловіка; про Його муки, смерть і воскресення, має специфічний характер серед поневоленої століттями української нації у хвилині її важкого ярма, у хвилині коли її живе тіло розшматоване між чотирьох займанців, яких символом стали знущання і тюрми, щибениці й кров. Святотатські руки червоного азіятицького вандала, не жажнувшись вже сягнути навіть у глибину душі поневоленого народу, щоби видерти звідтам усе найдорожче. Як Пилат, що казав Христові виректися своєї науки за ціну свободи!

І мимохіть родиться аналогія між мученим Христом і поневоленою Вітчизною. І виступає бліда, в терновому вінку, закована в кайдани постать і стає перед нами. В Неї на тілі кров і рани сочуть гарячою кров'ю, яку спивають підлі паразити. І хоч ненаситні кровопійці щораз глибше відаються в живе тіло, Вона зі сталевим поглядом стоїть незрушима. А побіч Неї сотні тисячів кривавих тіней з простріленими головами й грудьми з кайданами на руках. В деяких знову грубі петлі на шиях. Всі стоять. Вони чекають і вірять. Вірять у майбутнє, вірять, що зближається день, в якому схилена постать Мучениці піднесеться, пірве ненависні кайдани, здавить кровопійців, заведе нове життя, бо за Нею нові ряди їх наслідників, нові ряди лицарів. Тоді святкуватимуть Воскресну Надію.

* * *

Наведена аналогія, її блищий розгляд і конечність розв'язки важливої проблеми, змушує

нас до устійнення її правильних передумов. Бо життєвий шлях українського народу веде під сучасну пору на щораз більше тернисті розстаї. Люте время і тяжка хвиля національного життя, як наслідок відношення сильних сусідів, вимагають для певної реакції і ефекту, як передсилок кріпких духових надбань, що ломлять людські закони й залізні кайдани, що торощать гранітні скали, що замінюють аморфну масу гелютів у кадри могучих воїнів. При тому тямити треба, що нашим життям, як і всіми його проявами кермує не хто інший, а ми самі, тому і всі невдачі й нещастя, міжусобиці й лихоліття у національному житті — це тільки наші діла. Бо коли нарід поневолений, то тим лиш дає доказ, що він невмів або не хотів як слід боронити своєї волі й творити окремішні форми свого існування. А втому ясно поставлена ціль і вперте хотіння її зреалізувати, це основна передумова доброго вислідку. Хотіти й змагати до того, щоби як нація видобутися з душливих вузів теперішнього життя і створити хочби за ціну національних Голгофт, світлий день державного воскресення — ось неодмінний, категоричний девіз і постулат сучасности на шляху до майбутнього! Бо без народніх Голгофт, без великого страждання, без геройських мук і пожертвування, воскресного дня народу не діждатися нам ніколи. "Притворів усякої величі — пише славний французький письменник Гонорій Бальзак — боронив стоголовий змії і хто не знайшов у собі відваги по сто разів ставати з ним до бою, той величі не здобуде й негідний він її здобути". А скільки відваги, геройства, мук і страждань було у Великого Вчителя по Його доорзі життя? Страшні думки й розважання в Гетсманському городі, відтак не менш страшніших ще дванацять пасійних станцій, вкінці геройська смерть між розбійниками, це найкращий доказ нічим незрушимого жертвенного хотіння реалізувати бажане й здібности обстояти видвижену собою ідею до останньої хвилині життя мандрівки. І пройдення такого тернистого шляху життя домагався Христос від своїх наслідників. Він сказав їм: "Ходіть за мною!" Слова ті чуємо ми. Вони падають далеко в глибину нашої душі. Ми, що станули перед великим завданням. Іти за Ним значить поставити щастя гурту вище від всего особисто, значить визбутися заскорозлово egoїзму й страху за свою шкуру, значить готовість поставити себе на жертвнику предмету хотінь, значить вкінці до відречення і самопожертвування **хотіти й змагати за виміряну Ціль.** Всі подвиги великих героїв людства, то тільки висліди неструженого, на смерть і життя геройського хотіння довершити того, а не іншого діла. І вони їх довершували, бо мусіли довершити. Але для них не були перешкодою ніякі муки ні жертви аж до Голгофти. Вони хотіли й осягали.

А тих великих духових сил, незломної віри в їх мужність, треба українському народові під сучасну пору більше, як деколи. Повні непохитної — незрушимої і животворчої віри, мусимо видвигнути нашого духа на ясні вершини вільного світогляду. В його рямках організуємо нарід у кожному напрямі, у кожній ділянці його життя. Повне захоплення у формі кріпкої організованости й духового кермування дасть у висліді певні успіхи. При тому свідомість перебутих у всенациональній боротьбі мук і страждань додає сил і творить осьтой неоцінимої вартости моральний капітал, який є найглибшою основою всяких геройських змагань за волю. А найсвятіші сили духа є завжди при тих, що борються за національне визволення. Тому вони перемагають, як перемагає легкий подув весни грубі леди, як перемагає добро — зло, а смерть — життя.

Переможуть, бо вірять!

Прижмуреним Оком

Будьте осторожні.

Незашкодить пригадати нашому громадянству так звані добрі часи, — особливо в повоеєнних роках в Америці. Наша іміграція вважалась тоді заможною. Для ощадності наших дрібних бизнесменів і робітників знаходяться всілякі нагоди інвестовання гроша.

Повставали всілякі підприємства: торговлі, корпорації, реальности, кораблі "Україна" й "Шевченко" — збудовані на папері; шери вугільні копальні; копальні золота; земля у Флориді; "Нова Україна"; — словом всілякі способи роблення великих капіталів легким способом.

Уся та штудерна спекуляція скінчилась дуже сумно, а для деяких людей трагічно. Корпорації розвіялись на вітрі, паперові кораблі "затопились", шери можна тримати на памятку; копальні вугілля були порожні, копальні золота безвартні а з "Нової України" тільки таблиця залишилась. Хто заробив, — а нарід стратив...

Чи може це неправда?

Ми-б не згадували тих немилых спекуляцій, — коли-б не нові спекуляції. Спекуляції на патріотизмі, спекуляції на гарних почуваннях, спекуляції на всяких нових починах. Не згадували-б ми того, — але отсе знову в імя України і її справи робляться нові спекуляції.

А спекулянти — це не старі американські українці, але переважно новий матеріал. Розуміється, не можна сюди зачислювати всіх українців, що прибули до Америки після війни. Більшість того елемента належить до конструктивних громадян. — Однак посеред них тут і там вискакують "спеціалісти", які не зрозуміли Америки й її життя, культури та цивілізації, і вважають, що в Америці можна мільйони робити без праці, без знання й без чести.

Забула наша братія про фонди й бонди. У Вашингтоні своя рідна амбасада стояла. Три доктори полисувались там своїм знанням і своїм патріотизмом. Ліси, гори, лани, ріки України роздавали кожному, хто бонд купить. Ані один з них не знав мови Америки. Тай навіть? Єнке-си бондів не купували, лише наші, — як говорили наші доктори, — "фольки" і "дядьки". — Самоту одного пана амбасадора розважувала висока, струнка, поставна, ясноволоса красуня — шведка. Сторожив амбасади великий, чудовий пес, — любимець пана амбасадора. Амбасадорську пивницю наповняли добрі трюнки з самої Канади, — треба було один раз платити "штроф" на границі. — Нарід заплатив за всьо, але жаден "дядько" не покушав доброї горілки.

Старшого амбасадора висунув з уряду молодший пів-амбасадор, який пізніше добився до диктатури над Союзом і над його газетою. Донині працює бідака в поті чола, редагує газету чужими руками і чужим розумом, тай вічно нарікає на тяжку працю для України.

Та ще був в Америці п. Др. Назарук. В Канаді також бонди продавав, заки дістався до Шікаго на редактора гетьманського часопису; гетьманський "Отчешаш" писав. Відтак став редактором "Америки". В подертих штанах і черевиках ходив, завжди скулений, згорблений, голодний, бідний. Милувались добрі люди, тай купували пану доктору хто штани, хто черевики, хто обід, а священники все по п'ятці-десятці сунули тихцем в руку. Тимчасом п. доктор мав зложені з бондів тисячки, а коли наробив халени, — стиснув грошенята в жменю тай дмухнув до Галилеї і там тепер помагає єпископу Хеминину в його "патріотичній" роботі на добро її славу Польщі.

Може це неправда?

Була світова вистава в Шікаго. Хто-ж в ній "босував"? Знову ті "панци", доктори яких повоенний час викинув на американський беріг, немов Йону з кита, радість й просвіту аме-

риканським українцям. Панове доктори стоять в противних таборах, один консерватист, другий ліберал. Нераз добре чубляться в своїх газетах, щоби "дядьки" мали радість і сперечались: "наш доктор ліпший", — "ні, куме, наш ліпший". Тимчасом панове доктори тишком сходились, бенкетували й господарили по своєму. Всадили до управи павільону одну славу діячку, що відтак була замінена в скандальний процес вичинений федеральним урядом за шпіонажу. Всадили з павільону попередних робітників. В ресторані пироги продавали 4 штуки за доляра, — а ресторан визначався страшним брудом і нехайністю. Зібрали щось сімдесят тисяч, а дефіциту залишилось також чимало тисяч. Через їх славу господарку павільон переходив від них до жидів, до москалів, — і вони знов репетували: "ратуйте українську справу, бо буде скандал для нашого народу!" — Про все те можна написати велику історію, в якій читач знайшов би багато свідок високого патріотизму і боевого духа. (О, ес, одна патріотка біла другу патріотку по пиці, — а всьо "за Тебе, Україно".)

Приготовляється всесвітня вистава в Нью Йорку. Знову той самий "бонч" патріотичних гешефтярів — робить великі приготування, щоб не пропала українська слава. Аякже! — А братія наша дивиться з роззявленими ротами на роботу патентованих бизнес-патріотів і поволі лізе в карман за грішми.

Хто стане під прапор нашого славного дипломата Луцька, той має всю протекцію і допомогу. Тільки треба признати його власть і його монополію на патріотизм, — можеш з брата, брате, сему шкуру драти.

От приїхав з краю ще один панич. Почався великий, сильний, славний рух. Панич по вічах їздить, Лемківшину рятує і, очевидно, давайце, лемки, гроші. Люде добрі, — ціль добра, — чому не дати? Панич їздить, доляри збирає, таї собі ховає. Говорять, що в той спосіб пропало більше п'ятсот доларів. А коли тому панови каса лемківської організації передає чека на 163.00 доляри — для друкарні, за друк газети, — сей панич спокійнісінько чека підписує і міняє, а ти, друкарю, що мусів тяжко гарувати, щоб часопис вийшов, — будь патріотом і забудь за гроші.

Та причепився до тої-ж організації ще інший панич, — також з краю недавно приїхав. Гладенький, масенький, чепуренький, — а патріот, на цілу губу. Його назвіско закінчується на "-ів", отже з глибокого патріотизму він це закінчення змінив на "-уф", — як для прикладу "Ільків" змінився на "Ількуф". — Отже сей панич також урядував в редакції часопису тої організації. Часопис виходить раз на місяць, але, розуміється, редактор мусить тяжко працювати і приготуватись, щоб часопис видати. Отже він читав всілякі газети, купуючи їх за організаційні гроші. Подумайте, що за пильний патріот: він видавав по два доляри що третій день на всілякі газети. Так стоїть в книгах записано. — А коли сей панич їздив з Нью Йорку до Ньюарку в справі газети, то це коштувало п'ять доларів денно. На протязі одного тижня п'ять разів до Ньюарку їздив і п'ять разів собі платив, — це в книги вписано. Жаден з наших старих імігрантів так солоно не казав собі платити за його любов великих ідей і Батьківщини.

Україно, Україно! Кілько разів торгували тобою турки й татари, москалі, румуни, ляхи, чехи, німці, жиди й французи!

І кілько разів тобою, іменем твоїм і славою торгували твої лукаві діти!

Прижмуреним оком дивлюсь на той торг і хочеться з глибини душі закликати таким голосом, щоб весь нарід наш почув: панове доктори й купці! Любіть Україну задля неї самої, — а не задля доларів!

Око.

They Say...

By Ukreporter

That Monsieur Le Magister Dushnyk, the young internationally schooled ODWU Intellectual, who, as editor of "Nationalist", prides himself upon his expert knowledge of the world, has suffered a great blow to his prestige when he was recently caught trying to send a letter from New York City, to Babylon, L. I., by air-mail.

This appalling lack of knowledge of the local geography may be only a faux pas to the learned Magister, but to the average American it stamps him as a prize greenhorn. It seems that after all these years in America he may yet be the leading light as to Europe, but as to America he is still in a daze. N'est pas?

That Herr Doktor Myshuha, the leading editor of the leading Ukrainian daily, misnamed "Svoboda", hates all the American born Ukrainian professionals for their rabid independence and failure to respect and acknowledge him as the only living authority and sole arbiter of what is good for the American Ukrainians. That professionals feel that the Doktor has not done much good to them through all his years of shedding "sweetness and light" upon the Ukrainian-American public.

That the Doktor has now begun to greatly curtail his public appearances as the foremost Ukrainian orator at the Ukrainian public functions. That his speeches are now limited to women's meetings which he sees his own life portrayed. Evidently the Doktor's prolonged bachelorhood is getting the best of him. They say that a person does get a bit hardshelled towards humanity when he lacks the tender emotions of connubial life, as there is nothing to awaken sympathy and understanding of his fellow-men.

That professor Granovsky is on his way out of the ODWU organization where for two years he has served as a respectable American front for a group of irresponsible immigrant youths in the employ of Myshuha-Lachovich combine. This honorable position is now available to any Ukrainian-American possessing a good name, who is not adverse to having it used on a rubber stamp as Myshuha dictates.

That the ODWUites thought they had a big problem solved when they discovered the fiery young Walter Bukata who was willing to intercede for them with the American youth in behalf of the European Nationalism. But that like his several other promising young predecessors, he soon became drunk with the nationalistic power that he preaches and began to kick over the traces and, in his overbearing zeal, began stepping upon the toes of some of Myshuha's other more conservative henchmen in the Ukrainian Youth League of North America. The result is that unless Walter is willing to back-up and adhere more strictly to the routine prescribed for him, he may have to be thrown to the wolves to appease those whom he offended.

That the unemployment problem among the Ukrainian intelligentsia in New York City has recently become partly solved by the formation of the Ukrainian World's Fair Committee. Several secretaries have been placed upon the payroll and others will be employed just as soon as the money starts rolling in from patriotic Ukrainians.

That the well laid plans to corner all the jobs and business connected with the Ukrainian participation at the World's Fair almost went to naught when too many serious-minded delegates showed up at the meeting called to decide the nature and extent of Ukrainian participation in the Fair. When the discussion began to veer to the conclusion that it would be a useless waste of money to spend from \$100,000 to \$150,000 for a pavilion, Myshuha, thinking of the unemployment and business depression, executed a master stroke when he moved that the whole

matter be left to the decision of a committee which was later "elected" by a device patented by Myshuha through which he always gets the "right" persons on the committee.

That by reason of this maneuver the future of those who appreciate Myshuha's genius looks bright.

MILITARY DISCIPLINE

"The discipline which corrects the baseness of worldly passions, fortifies the heart with virtuous principles, enlightens the mind with useful knowledge, and furnishes it with enjoyment from within itself, is of more consequence to real felicity, than all the provisions we can make of the goods of fortune." —BLAIR

Since the stone age, history has recorded the grouping of individuals into compact masses and embryonic organizations for the preservation of human life. "In unity there is strength" is an oft used expression. Although the organization that I will discuss does not strive for the preservation of human life, rather than the life and liberty of a nation, the idea behind it is the same. The human being—Homo Sapiens—is a social animal. The human beings group together for the common good. The Chornomorska Sich is striving to carry on the ideals and tradition of its race and nationality.

It has been the writers pleasure—or displeasure—to witness a military pageant held in commemoration of the dead students of Kruty and a military performance in honor of Mr. and Mrs. Fello's Silver Wedding. After the first few minutes of maneuvering, members of this unit or company, in their response to commands, did not leave one with the feeling that they were under any head of leader. The group responded in a lackadaisical manner and camaraderie, which lacked the proper respect for authority and discipline.

The "Cardinal Law" of a military organization is discipline. The word discipline may sound simple but in military sense it means a great deal. One meaning that discipline holds is to train men to act under orders. Without proper subordination to authority, one loses faith in a military group. Such comradeship may continue for a period of time but the idea is to build a lasting friendship which a military order produces.

An actor is judged by the audience. The men of the Chornomorska Sich performing before those of their own race and nationality should pride themselves in belonging to such an organization. They are either highly praised by their audience or they are held in disdain.

To my mind, something is lacking in that group. Either the instructors are not competent enough, or the men have not a yet sufficiently digested the idea of drill discipline. They act mechanically instead of enthusiastically.

The people of any country depend upon their police force for the protection of their home and property. The policemen take their discipline and organization faithfully. Although we do not see them drilling, we must take it for granted. Can anyone imagine seeing a policeman patrolling his beat with a cigarette in his mouth and a young girl on his arm? The men that I saw performing that day were practically doing that same thing instead of listening to the commands that were being given.

Every commander should instruct his men so that they will know the "Cardinal Law" which of course is discipline. The subject of teaching disciplinary regulations is educational as well as interesting to the men. The disciplinary regulations may be a mystery for a while but when properly explained it will be easily understood and the men will automatically become an excellent group.

The groups should get together more often and decide to take the situation more seriously or the military ideals will degenerate until Chornomorska Sich will become "just another organization."

WILLIAM HUCHKO

Голос Лемківщини

Похорон Комісії Пані-Матки

Шановним читачам добре відома стаття, яку я подав у Січовім Кличі п. з. "Чи то Лемківський Конгрес", а в другій лист Др. Ванчицького зі Сянока. Тепер хочу Шановних Читачів повідомити про другий Лемківський Конгрес, що відбувся 13-14. листопада 1937. р. Але ніж зачну, треба надіти, що за ті статті накинута лялька др. Мишуги в часописі "Свобода" на мене, закидаючи мені, що я не є членом О. О. Л., а Січовий Клич хоче завдати якийсь там собі стріл в О. О. Л. Таким чином той новоспечений слабенький політик, хотів скомпромітувати мене в очах громадянства, щоб замилити Вам очі, й щоби закинути мось, що причинився до розбиття організації, а не вони самі. Але як то кажуть, кого Бог хоче покарати, тому пам'ять відбере. Так і сталося з п. доктора прихвостиком. Видно, що громадянство не дуже то собі до голови бере їх крику, що Січовий Клич розбиває організації, а якось легше вчитуються в то, що подає Січовий Клич! Бо зрозумілим є, що він пише правду в очі, не завиваючи нічого в бавовну.

Видно і з того другого Лемківського Зїзду, що не так відбувався, як перший у Філядельфії. Щоб громадянству докладно вяснити другий зїзд, то мушу надіти й про перший зїзд.

На першій зїзді, вибирали головний уряд не делегати, а твір др. Мишуги т. зв. "Комісія Пані-Матки". Хоч у тім нічого материнського нема, але "Пані-Матка" є, й оця Комісія Матки вибрала тих самих, що бу-

ли перше, тільки змінено фінансового Секретаря, а з розказу "Пана Батька", Пані-Матка поставила "професора" Ікаловича. Коли старий секретар запитав у чім причина зміни секретаря, коли старий уряд вибраний через аклямацію, то Комісія "Матка" нічого про це знала й пояснити не могла. А коли я прилюдно домагався вяснення усунення його, тоді др. Мишуга зривається і кричить: "чи хто чується покривджений чи ні не сміє часу забирати". Я тоді в тій "Пані-Матці" зауважив шахрайство.

Зате на другий день у "нашої бабусі "Свободі" на першій сторінці розписався наш диктатор з великою помпою і великими буквами за протокол 1. Лем. Конгресу, котрий перейшов з великим успіхом на славу батькам народу і градушому поколінню і друге таке, що Бог знає що вони наробили великого для поневоленого народу.

А тепер приглянемось другому зїздові в Нью Йорку. По році великих завдань і помпової праці, як ухвалено було у Філядельфії, на тім зїзді чогось то не було такої помпи. Голова О. О. Л. бл. п. В. Левчик посумнів, пан касієр Борисевич нагло з того всього захворів і відіхав зо зїзду, місто голова п. Капітула приглянувшись справі і ситуації на конгресі тай дав ногам знати, а Дудра по перечитанні протоколу першого конгресу з газети, а не з протоколової книги, старався делегатів піднести на дусі, але щось ніхто не хотів забирати голосу, що до вясненя в справах організаційних Дудри, з тої причини, що контрольна комісія не могла дати звіту. Але забирала голос др. Мишуга і знову старається піднести делегатів на ду-

сі та й то не помагає. Усе знову тихо, мов повітря перед бурею. Не так відбувся перший день зїзду як сподівалися батьки народу.

Другий день Лем. Зїзді контрольна комісія здає звіт. Перший член комісії вибраний з делегатів, котрий каже, що наскорі не можна було перевести контролі якслід, але книги розходів і приходів на його думку є в порядку (бо певно чисті і записки граматично писані), але стає другий член контрольної комісії п. С. Пельц і каже, що це неправда і здає другий звіт, що сильно поділаво на нервах Дудри й головної управи, бо доказує, що гроші змарнували, а край з того мало користав, а такі панки як Дудра. Без прийняття звіту контрольної комісії беруться чим скорше до вибору нової управи, в тім забирала голос Ікалович, фінансовий секретар і питається делегатів чи О. О. Л. має існувати далі чи маємо заспівати їй вічна пам'ять. Усі спротивились виводам "професора" і заявили, що організація має надалі існувати і нема потреби до ліквідації, а що не було все в порядку й у книгах і в голові у секретаря Ікаловича, то через те не муситься зараз похорон робити організації. Організація це не Ікалович і не Дудра, але всі члени, що для неї працювали від початку її заснування і працюють даліше.

Представлено в тім часі "Комісію-Матку", котра проголосила листу вибраних урядників, що делегати не дуже ласкаво повитали й прийшло пізніше до того, що не дуже то трималися "Пані-Матки", а вибирали урядників демократичним способом, що й привело "Комісію Паню-Матку" до конвульсії і смерті. Тим способом замість похоронити організацію, похоронено "Паню-Матку",

І прийшли мені на думку слова І. Франка, "Не звикай іти утертими стежками, як другі, де легко іти, бо

коли пастухи зробиються вовками треба вівцям самим пастися."

І знову треба підкреслити, що на дармо старалися приписати для себе початки великого діла. Дух збудився в простих і тихих народних робітниках і стихійно буде розвиватися і творити життя народу, а всі інші нероби й шарлатани підуть в забуття.

Новому урядові бажаю витревалости й чесною дорогою вести організаційну роботу на добро і славу нашого поневоленого народу.

Олекса Роман

Стрільць Української Галицької Армії, Лемко.

НЕ ЗГИНІШ УКРАЇНО!

(Присвячую ОЧС в Нью Йорку)

Не згинеш ніколи, наша Україно!

Тебе кати жорстокі вже не убють.

На ніщо їх сили й труди даремні,

Що вони на тебе кайдани кують.

Не згинеш ніколи, наша Україно!

Твої сини сміло до бою стають,

Завзято, відважно, з пімстою

страшною,

Карними лавами у похід ідуть.

Не згинеш ніколи, наша Україно!

Засяєш на волі сонцем золотим,

Всі вороги твої, клятві душогиби,

Розвіються з тебе, як з огнища дим.

Не згинеш ніколи, наша Україно!

Ще слава по світі твоя попливе,

Ще твій прапор гордо замче високо,

Бо козацьке серце не вмерло, живе!

Не згинеш ніколи, наша Україно!

Із мапи Європи тебе не зітруть,

Бо сини завзяті січового роду

Залізними полками в поміч

прийдуть!

Микола Горішний

Нью Йорк, 1. лютого 1938.

THE CHATTERBOX

Well! Well! Here we are again and waiting for the spring weather to show itself around the corner so that you can put away your overcoats and rubbers and romp around in your rompers once more. While you are waiting set yourself in your big easy chair and squint over these few Chatters and maybe you won't have to wait so long. So here goes:

First of all, I'd like to offer a new, simple but luring recipe. Oh yeah? It is called the "Lover's Spice Cake."

1/2 lb. of teasing.

15oz. of squeezing.

4 lips (well pressed together).

1 big bear hug, baker in a young man's arms.

Serve in the moonlight, with love.

Try it sometimes and see if it works.

Men who are not satisfied when they get the toast of the town, want a little bit of sugar and honey on the side.

Mike Frynkewicz of Ambridge, told his girlfriend (who is she?) that he'd see a lot of her before the evening was over. She asked him "Really? Well, how are you doing?" Mike replied, "Pretty good so far, honey, I see you double already."

Remember when: Niick Bahonek burned midnight oil and crooned along with the crickets for accompaniment; "Saga" Molesky worked on W. P. A. and got paid for holding the shovel up (or did the shovel hold him up?); Mike Chlysta sang on the porch of his one and only! The

Ambridge team losing to Hazelwood 66-24; Nick Potuk tried to fill his hope chest by landing Nellie; Mike Frynkewicz tuned in on the Spanish revolution on his new radio? I do.

It has been reported that John Chlysta of Pittsburgh has been taking dancing lessons, but when arriving at a dance, I wonder what makes him dash away at a high rate of speed when he is asked to dance? I think it's the gypsy in him.

There are a lot of girls that are color-blind. They think a boy is yellow when in fact he's green.

CLASSIFIED WANT ADS

For Rent—My girl friend on nights I have to work late. Apply John Chlysta, Pittsburgh, Pa.

For Sale—My big mouth and wise cracks. Owner forced to sell. Bargain for a quick sale. Apply "Saga" Molesky, 942 Hazel Ave., Ambridge, Pa.

Personal—I have a complete data on what to do when true love has your heart and you have his. If you desire this information apply any evening to Ann Bahonek, Pittsburgh, Pa.

Wanted—A cute boy friend to keep me company when I'm lonesome. Steady work, good pay and results. Work done must be neat and satisfying. Apply any evening to Mary Chlysta, Pittsburgh, Pa.

It was reported that "Saga" Molesky of Ambridge, while returning home from a dance, half stewed, had difficulty in putting the key in the lock. The officer on the beat asked him if he's having any trouble and offered to help.

Saga replied, "Thash all righ, offisher, I can manage all right, if you will pleash hold the housh still, so I can put the key in. The officer walked away disgusted. I still can't figure out how he got the key in the lock. Can you?"

Mothers used to blush everytime they were ashamed, but now the daughters are ashamed if they blush.

I wonder what makes the girls tell Mike Evanitsky of Ambridge that he is a swell dancer? Maybe it's the advancement he has made in his fancy hop and skip steps, or is it the certain "umph." I wonder.

I wonder what made the Hazlewood bunch lose its way while returning home from a dance at Jeanette, Pa.? Could it be the loss of memory, the wrong numbers or maybe the certain passengers up front?

I wonder why the fellows from Cleveland, Rankin, and other places don't write any more. Let's see who can have the most Chatters in the next issue. Send your Chatters to "Chatterbox," c/o Joseph Gebet, Ambridge, Pa.

JOSEPH GEBET.

BASE BALL BOOKINGS WANTED

The Chornomorska Sitch of 1st Branch seek bookings with any Ukrainian Team in the Senior Class.

We are a traveling team and wish to play our games on Sundays. The team has played and defeated a Colored All Star Team by a score of 7 to 3. For bookings write to Captain Peter Klym, c/o Ukrainian Sitch, P. O. Box 147, Station D, New York City.

П. Загородний

Налогове Москвофільство

Не менш небезпечними для нас від самої Московщини, є наші москвофіли. І можна сміло заризикувати, що Московщина панує ще досі над найбільшою частиною нашої землі та її серцем Київом саме завдяки нашим соціалістичним і іншим москвофілам, себто тим усім політичним партіям, угрупованням, що видвигали гасло так званої демократичної, монархічної, чи соціалістичної федеративної української республіки. Ось і показують більшовики, що це значить федерація на практиці. Не була б вона легча, наколи б замість більшовиків у Петрограді чи Москві сидів Керенський чи якийсь Церетілі, чи христілюбивий цар московський.

Ми знаємо, як закінчилась федерація Хмельницького з московським царем. Як і наше минуле так і сучасне дає нам сотні й тисячі доказів, що Москва це найбільша запора на нашому шляху, що, завдяки їй, нас можуть скубнути доволі й інші, що доки не трісне московська тюрма народів, розсаджена знутри революційними силами поневолених народів, доти нам не бачити волі.

Але московський чад, що задурманів це інтелігентське покоління, яке допомогло більшовикам збудувати ту федеративну соціалістичну українську республіку, до сьогоднішнього дня не вивітрив їм з голови. Ба, що більше! Навіть така цитаделя нашого католицького західництва, як орган станіславівського єпископа "Нова Зоря", і та не встеріглась перед подихом московського сходу. Можливо, що це тому, що там начальний редактор колись особливо друживсь з манульськими чи іншими бандами червоної Москви та світовими генгстерами Комінтерну. Маємо на думці статтю "Азія говорить" (29. серпня 1937. ч. 65 (1065) "Нова Зоря"). Стаття не підписана. Значить, тим гірше для начального редактора. Хоч згадана стаття написана в спокійному тоні, то проте тенденція її ясна, ясно москвофільська.

І так, автор статті опираючись на "матеріялах" більшовицького теоретика від міжнародного права Е. А. Коровина п. з.: "Японія і міжнародне право", цілком не згадує, що цей Москвин, це один з агентів міжнародної мафії Комінтерну, а називає його книжку цінною та джерельною. А, ідучи на ласку більшовицького агента, виписує нісенітничі про Японію. Ось, приміром такий уривок: "Наразі японські ідеологи не кажуть, що дослівно вся земна куля повинна опинитись під владою Японії. Вони готові поділитись владою над світом з іншими народами". Цікаво, звідки автор статті знає про ті скриті думки японських ідеологів, коли вони про це нікому нічого не кажуть?

Звісна річ. Це товариш Коровин подиктував їх шановному співробітнику "Н. З." А що це для шановного автора не жарт, а поважна загроза матушці Расії, то він ще раз повторяє ці самі слова кілька рядків нижче: "Азія для Азіятів!" Се найбільше поширений клич в япон-

ських військових кругах. І хоч вони ще не видвигают претенсій до панування над усею земною кулею, то зовсім виразно домагаються панування Японії над Азією". А далше: "Інша річ, чи японська сила буде на землях азійських народів лутша і пожиточніша для них ніж була російська, яка при всіх своїх хибах вносила на ті землі бодай відблиск західної культури (розуміється, поки існувала царська влада)".

Ось, що довідуємося з цієї новозорянської гамаксойки. Московщина несла на Сибір західно-європейську культуру! А тим самим на Сибірі сифіліс називається російською хворобою! Ми також маємо цей "культурний дарунок Москви" з часів, коли московський цар був жандармом Європи. До сьогодні гуцули ще покутують від цього "дарунку". От, і "Нова Зоря" називає несення сифілісу, алкоголю на Сибір, нелюдського катування, заслання та визиску сибірських народів царською владою, "несенням відблиску західно-європейської культури" і з того приводу, річ ясна, ставить Японію нижче як азійську націю, що однак на нашу думку є більш європейська, як усі новозорянські "западники".

Сильно бояться новозорянські "западники", щоб Японія не нащербнула московської імперії. І так вони мають відвагу остерігати навіть москалів, які ворожо ставляться до більшовицького режиму, щоб ті не користали з протибільшовицької допомоги Японії, бо Японію за цю допомогу дуже дорого скаже собі заплатити, що найменше займе цілу Сибір аж до Уралу. Ось цей присмак: "Та напевно можемо сказати, що ціна за освободження Японцями російського (й заразом нашого, українського), народу від більшовицького жакливого ярма була б велика, дуже велика..."

Не знаємо, чому авторів згаданої статті не дало закінчити її одноточкою? Але здається, воно є так тому, що автор бачить віщими очима недалекий той час коли чорти будуть панахиду правити по московській імперії. Ми, однак, можемо запевнити всіх москвофілів, що Україна на тому тільки зискає, на чому Московщина втратить. —

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Чи Потрібно Українцям Павільону?

Від кількох тижнів в часописі "Свобода" пишеться про український павільон на Світову Виставу в Нью Йорку на рік 1939.

Я зауважив одно читаючи ті статті, що всі що пишуть не є якісь знаці (передові) люди. Провідники великих організацій чи знатоків в тих справах я не виджу. Я тим не хочу понизити тих, що забирають цей голос, але питаю себе де є ті, що то уміють критикувати вже по зробленому ділі. Тепер вони набрали води в рот а дають нагоди тим, щоб потому мали що критикувати. Я є за тим, щоб такий павільон був, але мене дивує, чому забирають голос в тій справі такі люди, що часом тяжко їм підписатися, як в нас укра-

їнців є куди кращі сили, а не лише такі, що хорують на великість, не належать до організацій, аж нараз читаєш їх допис (розуміється справлену і додано що треба в редакції), щоб оподаткувати усі українські заповомові організації, а саме У. Н. С. і У. Р. С., Провідіння і Народну Поміч, і дивує мене де вони довідалися, що такі організації існують бо знаю і таких дописувачів в тій справі, що більше з поляками співпрацюють як з українцями.

Аранжери різних збірок попередних фондів вживають кого будь аби то їх знову віддати під їхню контролю. Колиж вони хочуть будувати павільон то я їм порадив би найвийнуть трохи грошей з тих попередних фондів, що їх вже сконтролювали, а ті які нині висилають статті наперед тих, що мало на таких річах розуміються, а самі мовчать і вижидають який то відгук знайдуть в цілому громадянстві.

Як що українці приступлять до будови свого павільону так ані цента в руки тих, що занималися попередніми збірками, що їх самі зужили а тим самим змарнували для української загальної справи. Ми мусимо пильно слідити на тих усіх агентів, і поборювати їх шкідливу роботу, що то лише би з нас дерли посліднушку, щоб добре жилося, а хлоп най робить бо він на то родився. Українці не повинні помагати тим провідникам, що кажуть, що вони заслужили собі на те і тільки вони мають право фонди збирати і самі контролювати, але де потому діваються ті гроші нікому не казати. І фонд нам потрібний і то дуже пекучий се фонд **Залізний Боевий**. Світ в заколоті й кожної хвилі може вибухнути війна і напевно знову поллеться українська кров на рідних землях, а хто їм допоможе їх біль ран улегчити? Чи може наші провідники сподіються помочі від расістів з Німеччини? Чи може Мусоліні прилетить і буде гоїти наші рани? Ні! Нам не допоможе ні німець, ні Макогін, ні макітра, чи інший пройди-світ, що фонди збирає для своєї особистої наживи.

Ми мусимо тут в Америці збирати Залізний Фонд! Творити тим самим це забороло, українську силу. Учити українську молодь воєнного ремесла, а коли прийде слушний час, щоб ми вислали звідси хоч частинну поміч в боротьбі за свою незалежність. Так як се зробили наші вороги поляки чи інші народи, які боролися за свободу.

Ми українці мусимо знати, що не визволимо України з під ярма окупантів реальною політикою, але мусимо стати усі як один в ряди зі зброєю в руках, а коли так буде, то напевно здобудемо Вільну Незалежну Українську Державу. В приготуванні до цієї акції, щоб такому зривові допомогти з еміграції, від-

дати провід людям, що не люблять України славами, але щирим українським серцем і здоровим розумом.

К. Ревак,

Передплатник С. К.

ГОЛОС З РІДНИХ СТОРІН

Дорога Моя Родино!

Може й Вам відомо про події, які були у Зелені Свята 1936. році на Залипю. Як рік річно обходимо намятку героїв Української Галицької Армії, котрі впали в бою за Волю України. Коли скінчилась Служба Божа, походом пішли на цвинтар віддати поклін героям, де у поході брали участь з кожного товариства члени установ і несли вінці на могили героїв, рівночасно у поході несли прапори жовто-сині, а за ними походом слідував тайний поліціант аж на цвинтар. Коли прийшли на гріб, відправилася панахида за героїв і рівночасно о. Поліщук Денис над тими могилами сказав патріотичну проповідь, де всіх слухачів зворушило серце. Ця проповідь дала зрозуміти слухачам, що Український нарід живе в закутих кайдахах, але прийде хвиля воскресшої неньки України. Нехай народ тримається на дусі і нехай стремить до єдності, тоді перемога буде скоро.

В тій хвилі зачав постерунковий відбирати прапор, але не вдалося йому відібрати, бо той що тримав прапор передав другому і зачав утікати. Постерунковий вистрілив і ранив хлопця зі Залип'я Наконечного та і зачав утікати аж на пасовиско залипецьке. Та ми його догнали й добре вибили, де потім було досить клопоту, арештування і поліція біла хлопців зі Залип'я і з Потока.

Коли не було кінця з бійкою о. Поліщук зробив донесення до комісаря поліції і староства, що поліція бє. Тоді поліція перестала бити й зачалися протоколи списувати, на поліції за побиття.

Не хочу я про це вже писати, бо може вам і відомо як покінчилося, що С. Підгорода зі Залип'я до нинішнього дня сидить в тюрмі а о. Теліщук дістав 10 місяців вязниці у Дрогобичі, до 26. листопада 1937 р. забрали нашого о. Теліщука з дому хорого і хотіли його кувати у ланцюги.

Стверджую, що таких священиків є мало. Тому, я прошу скільки можливо звернутися до всіх наших емігрантів і свідомих Українців села Потока і зі Залип'я, нехай поспішать з малими жертвами, а навіть з поблизьких сіл. Жертви слати на руки адвоката Володимира Граба, Рогатин. а мене тільки повідоміть, що така жертва вислана.

Тому я апелюю до всіх свідомих українців з жертвою, а жертва це піддержка і підбадьорення на дусі до перемоги, нехай він відчує, що знають за него і в Америці, що він є у тюрмі.

Н. Н.

М. ТИБОР

СКЛЕП СПОЖИВЧИХ ТОВАРІВ

І всякої вудженни

Прилагоджую всякі закуски на балі і т. п. імпрези

228 AVENUE B

NEW YORK, N. Y.

За Українську Національну Політику

(Продовження з 1 сторінки)
студіюючих. Це показує, що Український Технічно Господарський Інститут використовують в переважній більшості (55.7%) наша молода генерація, та генерація, яка позбавлена сьогодні можливості не те, що в рідній мові, але навіть в мові окупанта побирати практичні знання й набувати фахи, конечно потрібні для розвою господарського життя на українських землях. Щодо професії чи класової принажності студіюючих в Інституті, то переважачою групою є особи, що працюють у кооперації, на культ-освітньому полі, уядовці, учителі. Ця група складає 57% в цілому складі студіюючих в Інституті. Студіююча молодь та особи без сталого заняття (отже наша молодь, що не мала до сьогодні десь знайти собі праці), складають 22.9%. Хлібороби, ремісники й робітники складають 14%. Малий в порівнянні від соток цієї групи пояснюється скрутним матеріальним станом їх, а через те й неможливості користатися з Інституту, хоч вони й виявляють велике зацікавлення Інститутом. Лише організація окремого фонду стипендійного, з якого б УТГІ могло б уділити незаможній верстві українського суспільства стипендії, могло б улегшити приступ до Інституту й цій верстві.

Брак місця не дозволяє ширше ознайомити наше заокеанське українське суспільство, перебуваюче в Сполучених Державах Америки, з цією високою культурно-національного значіння школою. Але й цей короткий нарис показує яку колосальну й корисну для Української Нації й піднесення української культури працю переводить Технічно-Господарський Інститут у Подєбрадах.

Але ця установа при сприятливих можливостях могла б ще значно більше розвинути свою працю, ще значно більшому масштабі нести знання й культуру в нашу масу. Та для цього потрібно щоб українське суспільство в повній мірі зацікавилось ними своєю жертвенністю сприяло його розвитку.

До цього часу головним постачателем матеріальних засобів для Інституту була еміграція в Європі та в 1936. році українська еміграція в Канаді, що виявила підчас пропандивно-збіркової подорожі по Канаді Голови Товариства Прихильників Української Господарської Академії проф. О. Бочковського велику жертвенність і дала можливість Інституту не тільки проіснувати, але й поширити свою чинність.

Тепер черга за нами, українською еміграцією в Америці. В кінці квітня звітає до нас проф. О. Бочковський з тою самою метою — докладно поінформувати нас про чинність УТХІ, його плани на майбутнє та перевести збіркову акцію на посилення фондів для нашої гордості — нашої Національної Політехніки. Не дивлячись на поважне число студіюючих в Інституті, шкільні оплати покривають лише 50—60% видатків, — решту додає Товариство Прихиль-

ників Української Господарської Академії. Ця дефіцитність виявляється через те, що Інститут з огляду на сьогоднішні фінансові спроможності українського суспільства на західних українських землях, які є головним контрагентом Інституту, не може визначати висоту шкільних оплат, які б цілковито покривали видатки Інституту. Коли взяти на увагу, що державні високі школи в усіх державах користаються з дотацій на покриття своїх дефіцитів, то зрозуміло, що школа недержавної нації таї це на еміграції, не в стані сама себе утримати, коли хоче в належній мірі виконати своє завдання — як могла більшу кількість з Української Нації охопити.

І ми, як свідомі українці, мусимо прийти цій школі на допомогу. Українська еміграція впродовж п'яти років офірувала зо своїх злиднів на підтримку Інституту, сьогодні має права жадати від нас "відпочинку" на деякий час і перебрання на наші плечі заопікування цією школою. Вона кожним роком підпадає гіршим умовам життя й матеріальній її стан гіршає... Канада свою повинність виконала й зараз, не дивлячись на неврожай, в міру можливостей все потроху підпирє Інститут.

Ми (за винятком невеличкої групи людей), щиро сказавши для цієї школи нічого не зробили. Отже зараз черга за нами й ми мусимо довести, що й ми свідомі українці, що й нам близька й дорога ця школа й що ми не гірше канадійських українців, розуміємо вагу існування її й не в меншій, наколи не в більшій мірі, виявимо свою жертвенність і забезпечимо її дальше існування на користь і гордість Української Нації.

Завітаймо численно виклади проф. О. Бочковського, масово приступимо в членство Товариства Прихильників Української Господарської Академії, членські вкладки річні якого не є для нас завеликі (від 3 дол. до 10 дол. річно), а підчас збірок щедро відгукнемося на заклик цього Товариства.

Хочеться вірити, що наше громадянство, перебуваюче в Сполучених Державах Америки виявить себе на

належній висоті й не осоромить себе перед канадійськими українцями та українською еміграцією в Європі.

А там побачимо, як воно складе іспити національної зрілості й свідомості...

ІВАН БУНЬКО
Новий Український
Ундертейкер
заряджує погребамі по ціні так
низькій, як \$150. Обслуга
найкраща.

JOHN BUNKO
Licensed Undertaker & Embalmer
437 E. 5th ST., NEW YORK CITY
Dignified Funerals as low as \$150
Telephone Orchard 4-6055

ВЖЕ 30 ЛІТ!
прані, досвіду й обслуги після
найновіших вимог часу є най-
кращим доказом.
Обслуга наша є готова й на
дальші віддалі, а спеціально в
Бронкс, Н. Й., де ми маємо но-
вий модерний відділ обслуги.

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

129 EAST 7th STREET
Bet. 1st Ave. & Ave. A
Tel ORchard 4-2568

Bronx Office:
707 PROSPECT AVENUE
(Cor. 155th St.) Bronx, N. Y.)
Tel. LUdlow 4-2568

ДОКАЗ!

Наша обслуга не є нова. Хоч вона під кожним оглядом
модерна, то кожний бачить, що за нею є 30-літний досвід; 30
літ науки, як обслуговувати найкраще.

Це річ такої великої ваги, що ми не можемо собі уявити,
як хтось може не звернути на це уваги.

STEPHEN J. JEWUSIAK & SON FUNERAL DIRECTORS

77 Morris Street
Jersey City, N. J.
Tel. BErgen 4-5989

34 East 25th Street
Bayonne, N. J.
Tel. BAyonne 3-0540

WALTER KOSTER REALTY CO.

REALTORS

Members of Local, State and National Boards

2325 HUDSON BOULEVARD

JERSEY CITY, N. J.

ОДНО З НАЙБІЛЬШИХ УКРАЇНСЬКИХ БЮР
У ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

ПРОДАЄМО і КУПУЄМО ріжного роду домів; ЗАРЯДЖУЄМО
домами й винаймаємо помешкання; ВИПОЗИЧАЄМО ГРОШІ на
реальності; АСЕКУРУЮ домів, меблі й інше від огню; Висилаємо
інші ріжного роду поліси асекураційні в найсильніших компаніях.

ВОЛОДИМИР КОСТЕЦЬКИЙ,
Предсідник.

LUCKY OPEN KITCHEN

33 - 3rd AVENUE

NEW YORK, N. Y.

УКРАЇНСЬКА МОДЕРНА КАФІТЕРІЯ

Все свіжі страви. Отворено цілий день і цілу ніч

Не забудьте повернути до нас. Прийдете один раз,
а будете все з охотою відвідувати.

GELETY BROS., Props.

Phone Shodyside 3868

WHITE HOUSE DAIRY

A KAPLYSH, Prop.

Українська Молочарня
Молочарські Продукти достав-
ляємо по сторах і домах

1294 HOLMDEN AVENUE
CLEVELAND, OHIO

Phone Pa. 2-6363

MICHAEL J. ELIAS

MORTICIAN

New Undertaker

167 Third Street

Passaic, N. J.

ШИФКАРТИ

та найбільші та найскорші кораблі на всі прогульки й то до всіх
країв. Виготовляємо всі документи, потрібні до подорожі — паш-
тої, візи, перміти, афідевіти, петиції, і тому наші пасажири
не мають клопотів.

Доляри посилаємо до всіх країв поспішно й телеграфічно
і виплачуємо на останній пошті під повною гарантією. Помагаємо
легалізуватися відповідно до нових законів.

Полагаджуємо старокраєві справи відповідно до теперішніх
об'язуючих законів у краю. Контракти, повновласти, акти даро-
визни, довжні скрипти й усі інші документи.

Продаємо ДОМИ та ріжні бізнеси по дуже приступних цінах.
Голосіться в усіх справах до нашого **НОТАРІАЛЬНОГО БЮРА**
по совісній пораді та ретельну обслугу.

S. KOWBASNIUK

277 EAST 10th STREET

NEW YORK, N. Y.

(між 1-шою і Евню)